

Homilie 7-8 juli 2018 - B14
Toon Suffys SJ

In de jaren '60 en '70 van de vorige eeuw was er een affiche in vele studentenkamers: Gezocht: Jezus van Nazareth, opstandeling, ondermijnt autoriteit, verzamelt gepeupel om hem heen ... Beloning 30 zilverlingen. Het is een van de vele voorstellingen van Jezus die door de eeuwen heen zijn gedaan. In de jaren dertig van de vorige eeuw werd hij vooral gepresenteerd als Christus de Koning. Dat was een tegenwicht tegen het führer-principe. Het beste is nog wanneer men Hem zet in de rij van grote filosofen en van stichters van godsdiensten, of met mensen die iets gedaan hebben voor de mensheid. Hij wordt genoemd samen met Boeddha, Mohammed, ... - met Mahatma Ghandi, Maarten Luther King, Mother Teresa ...

Maar Jezus ondergaat het lot van veel bekenden. Het ligt in de lijn van "de mensen" om hen die "opvallen" eerst de hemel in te prijzen en dan weer kleiner te maken. Je kan het zien in die veel gelezen tijdschriften die vertellen over het leven van - en, zo vaak als ze kunnen, vooral over de fouten en gebreken van bekende mensen, zangers, acteurs, politici, sportmensen ... De ene week worden ze geprezen om hun prestaties of om wie ze zijn. Maar de volgende week heeft de redactie een fout in hun leven ontdekt en dan worden ze afgebroken tot in de grond.

Mensen mogen niet boven andere mensen uitsteken. Ze moeten neergehaald worden.

Doen wij niet allemaal, meer of minder, daaraan mee: iedereen die opvalt, maakt kans op kritiek, wordt onderwerp van gissingen en roddels.

Zo ook met Jezus in Nazaret. Zijn dorpsgenoten reageren: Hij is toch één van ons - wat is het dat Hij meer kan dan wij? Wij kennen Hem, dus kan Hij niet zomaar grote dingen doen die wij niet kunnen.

Hoe dikwijls denken wij dat wij onze burens, zelfs onze huisgenoten kennen. Maar zo vaak onderschatten wij hen. Het doet mij denken aan de reactie van de moeder van een van mijn betere professoren filosofie. Hij was van eenvoudige komaf en had hard moeten werken om het zo ver te brengen. Hij had zijn doctoraatsthesis gemaakt en kwam dat vol trots tonen aan zijn moeder. Zij zei: heb jij dat gemaakt, zo'n geleerd boek. Je hebt zeker wel veel hulp gekregen?

Wanneer wij niets verwachten van de mensen met wie wij wonen en leven, dan zullen die mensen ook niet veel kunnen doen. Zijn dorpsgenoten verwachtten niets van Jezus en zo kon Hij er niets doen.

Hoe zit het met ons? Kleinere wij ook onze huisgenoten? Je hoort soms hoe een man over zijn vrouw vertelt wat ze niet kan. Of een vrouw zegt van haar man dat hij nergens goed voor is. Meestal doen ze dat al lachend. Maar soms klinkt er toch ook in door hoe zij in elkaar teleur gesteld zijn.

Kunnen wij elkaar ook zeggen wat goed is? Kunnen wij aan elkaar zeggen waarom wij elkaar waarderen? Kunnen wij het goede in elkaar benoemen zodat de ander

dat goede kan ten dienste stellen van hen die het nodig hebben? Of maken wij, zoals de dorpsgenoten van Jezus, dat de mensen rondom ons niet veel goeds kunnen doen? Of laten wij doen zoals God die de kwaliteiten in elke mens ziet en bevordert. God maakt kleine mensen groot.

Homily 7-8 July 2018 - B14
Toon Suffys SJ

In the 60s and 70s of the last century there was a poster in many student rooms: Wanted: Jesus of Nazareth, rebel, undermines authority, gathers mob around him ... Reward 30 pieces of silver.

It is one of the many representations of Jesus that have been made over the centuries. In the thirties of the last century he was mainly presented as Christ the King. That was a counterbalance to the führer principle.

The best thing is when he is put in the list of great philosophers and founders of religions, or with people who have done something for humanity. He is mentioned together with Buddha, Muhammad, ... - with Mahatma Ghandi, Maarten Luther King, Mother Teresa ...

But Jesus undergoes the fate of many celebrities. It is very human to first praise those who "stand out" and then to make them smaller. You can see it in those widely read magazines that tell about the lives of - and, as often as they can, especially about the mistakes and shortcomings of - celebrities: singers, actors, politicians, sportspeople ... One week they are praised for their achievements or for who they are. But next week a journalist discovered a fault in their lives and then they are torn down to the ground.

People should not stand out from other people. They must be taken down. We are all participating in this, more or less: anyone who stands out will have a chance to be criticised, to become the subject of guesses and gossip.

The same with Jesus in Nazareth. His fellow villagers reacted: He is one of us - what is it that he can do more than we can? We know him, so he can not simply do great things that we can't do.

How often do we think we know our neighbours, even our housemates? But so often we underestimate them. It reminds me of the reaction of the mother of one of my better philosophy professors. He was from a simple background and should have worked hard to complete his studies. He had made his doctoral thesis and came to show it to his mother with pride. She said: did you make that, such a difficult book? You certainly received a lot of help?

If we do not expect anything from the people with whom we work and live, then those people will not be able to do much either. His fellow villagers did not expect anything from Jesus and he could not do anything with them.

What about us? Do we underestimate our housemates? Sometimes you hear a man telling you about his wife what she is unable to do. Or a woman says of her husband that he is not good for anything. Most of the time they do that with a smile. But sometimes it also sounds by how they are disappointed in each other.

Can we tell each other what is good? Can we say why we value each other? Can we name the right thing in each other's actions? Then the other may perhaps be able to put that good at the service of those who need it. Or do we, like the fellow villagers of Jesus, make sure that the people around us cannot do much good?